

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/81/2017
Identifikačné číslo spisu:	8715010307
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8715010307.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného R. K. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 1. februára 2017, sp. zn. 6To/25/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného R. K. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Poprad rozsudkom z 9. marca 2016, sp. zn. 5T/85/2015 (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného R. K. za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

najneskôr od 1. septembra 1999 v spoločnej domácnosti, v ktorej žije so svojou manželkou V. K., najmä v byte bytového domu na Ul. R. B. č. XXXX/XX v W., okres W., s výnimkou dňa 9. novembra 2012, pod vplyvom alkoholu na túto kričal, vulgárne jej nadával, vyhrážal sa jej zabitím, k čomu dochádzalo denne, minimálne 2 až 3-krát do týždňa, pričom na takéto konanie nemal zámienku, fyzicky ju napádal, k čomu dochádzalo priemerne 1-krát za týždeň, resp. 1-krát za dva týždne podľa toho, či mal peniaze na alkohol, a to tak, že väčšinou ju 2-krát alebo 3-krát udral päťami do tváre, pričom po týchto útokoch bola opuchnutá, mala pomliaždeniny, napádal ju aj keď bol doma ich syn, V. K., pričom tento ju bránil, v priebehu dňa 30. júla 2013 niekoľkokrát fyzicky napadol poškodenú V. K. tak, že ju budil, vykrúcal jej ruky a chytil za nohy, opakovane ju búchal päťou ruky do brucha a tváre, čím jej spôsobil pomliaždenie pravej očnice a ľavého líca s dobou liečenia do 7 dní, dňa 20. novembra 2014 v čase okolo 2.00 hod. do 4.00 hod. pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol poškodenú V. K. tak, že jej vulgárne nadával a 3-krát ju udral, z toho 2-krát päťou a 1-krát otvorenou dlaňou pravej ruky, poškriabal ju po

ľavej časti tváre a pritom, ako ju bil sa jej opakovane vyhrážal zabitím, pričom jej taktiež povedal, že si zaslúži dostať cez „piču“, že s takou „sviňou“ nechce žiť, že má „nemecký pôvod“, pričom poškodená mala po tomto útoku na pravej strane tváre pomliaždeniny a bola v šoku, dňa 20. novembra 2014 v čase medzi 18.00 hod. a 19.00 hod. v W. na Ul. R. B. č. XXXX/XX v byte, v mieste trvalého bydliska, pod vplyvom alkoholu, v detskej izbe začal vulgárne nadávať manželke V. K., že je „piča, kurva, sviňa“, kričal „zabijem ťa ty hovädo“, po chvíli vošiel do detskej izby a následne sa začal V. K. vyhrážať slovami, že ju doreže, že je obyčajná „sviňa“, kde pri týchto vyhrážkach vystrel pravú ruku, v ktorej držal kuchynský nôž smerom k V. K., pristúpil k nej, a to tak, že vzdialenosť noža od hrudníka V. K. bola cca 2 cm, následne sa hneď otočil na poškodeného V. K., ktorý do neho strčil, načo chrbtom narazil do skrine a spadol na zem, pričom mu vypadol z ruky nôž a medzitým ako V. K. strčil do neho, povedal mu „prijem ti“ a v čase, keď mal v ruke nôž mu povedal, že ho zabije, pričom mal postoj, akoby chcel zaútočiť, následkom jeho konania poškodená V. K. trpí závažnými prejavmi depresívnych dekompenzácií jej psychického stavu v rámci schizoafektívnej poruchy so stavmi strachu a úzkosti z konania jej manžela, nespavosťou a zhoršením výkonnosti, čo si bude vyžadovať jej celoživotnú liečbu, pričom poškodená V. K. už od roku 1985 bola v starostlivosti a liečbe odborného lekára - psychiatra pre ťažkosti neurotického charakteru, ktorých príčinou bolo násilnícke správanie jej manžela v stavoch opitosti a pre ktoré pociťovala nepokoj, zle spala, nedostatočne sa stravovala, bola slabá a unavená, čím svojím konaním u poškodennej V. K. vzbudzoval strach, stres a obavu o jej život a zdravie a u poškodeného V. K. konaním zo dňa 20. novembra 2014 vzbudil obavu o jeho život a zdravie. Obvinenému bol za to podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák. a § 37 písm. h/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Okresný súd obvinenému zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložil trest prepadnutia vecí, a to 1 ks kuchynského noža s umelohmotnou rukoväťou čiernej farby, dĺhou 11 cm a čepeľou 9 cm.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. okresný súd zrušil výrok o treste odňatia slobody uložený obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Poprad z 26. októbra 2015, sp. zn. 5T/118/2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhlľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Prešove uznesením z 1. februára 2017, sp. zn. 6To/25/2016, (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), odvolanie obvineného postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Obvinený prostredníctvom ustanoveného obhajcu podal dňa 2. októbra 2017 voči uzneseniu krajského súdu ako i konaniu, ktoré mu predchádzalo, dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por., dôvodiac, že je nevinný a že skutok, za ktorý bol odsúdený, nespáchal.

Dôvod pre podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený založil na nezákonnosti znaleckých posudkov MUDr. Beáty Kantorovej, znalkyne v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria. Jej pribratie do konania namietol už v prípravnom konaní, pretože menovaná znalkyňa je zároveň dlhoročnou ošetrojúcou lekárkou poškodených V. K. a V. K. a istý čas v minulosti aj samotného obvineného. Podľa názoru obvineného, ak podľa obžaloby mal týrať svoju manželku od 1. septembra 1999, o čom podľa samotného vyjadrenia znalkyne, táto mala vedomosť, potom mala o týchto skutočnostiach informovať orgány činné v trestnom konaní. Rovnako svedok Q. B. (syn obvineného), ktorý býval istý čas od 1. septembra 1999 v domácnosti obvineného, neoznamoval polícii žiadne skutočnosti o protiprávnom konaní obvineného.

Na adresu poškodených obvinený uviedol, že ide o osoby s ťažkými psychickými poruchami a v tejto súvislosti poukázal na prípad z minulosti, keď bol obvinený fyzicky atakovaný nožom zo strany poškodeného V. K., kedy došlo aj k vážnemu zraneniu obvineného.

Obvinený vo svojom dovolaní ďalej uvádza, že ostatní svedkovia, ktorí vypovedali pred súdom boli len

nepriami svedkovia, ktorých výpovede sú bezvýznamné a nepodstatné. Je toho názoru, že konajúce súdy nezistili správne skutkový stav prejednávanej veci a nesprávne vyhodnotili všetky vykonané dôkazy. Na adresu odvolacieho súdu obvinený osobitne uviedol, že nedôsledne postupoval pri naplňaní revízieho princípu a že len potvrdil závery prvostupňového súdu a nezaoberal sa skúmaním prípustnosti a zákonnosti vykonaných dôkazov. V dôsledku pochybností o správnom zistení skutkového stavu a vyhodnotení dôkazov súdom prvého stupňa, ktoré neboli napravené v odvolanom konaní, je podľa názoru obvineného potrebné rozsudok okresného súdu i uznesenie krajského súdu vyhodnotiť ako nezákonné.

V závere dovolania obvinený konštatuje, že trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, ktorý mu bol v predmetnom konaní uložený, považuje za neprimerane prísny, nespĺňajúci požiadavky spravodlivosti a humánnosti trestu.

V zmysle vyššie uvedeného obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) navrhol, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 316 ods. 1 Tr. por., § 34 ods. 4 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. v neprospech obvineného a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie krajského súdu ako i rozsudok okresného súdu a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Okresná prokuratúra Poprad vo vyjadrení z 31. októbra 2017 k dovolaniu obvineného uviedla, že rozhodnutie okresného i krajského súdu považuje za zákonné a správne. Obhajobou namietané znalecké dokazovanie považuje za neopodstatnené, nakoľko táto otázka bola riešená pred oboma súdmi. Podľa názoru prokurátorky nemožno súhlasiť s tvrdením obhajcu, že znalkyňa, ktorá bola aj ošetrojúcou lekárkou poškodenej, mala z dôvodu zaujatosti odmietnuť vypracovať znalecký posudok. Tento dôvod sám o sebe, bez ďalších skutočností, nemôže byť objektívnym podkladom na možné konštatovanie záveru o pochybnosti jej nestrannosti. Obvineným uvádzaný skutok, pri ktorom bol napadnutý zo strany poškodeného (svojho syna) s prejednávanou vecou nesúvisí, a preto podľa jej slov nemá význam sa k nemu obsiahlejšie vyjadrovať.

V súlade s tým prokurátorka okresnej prokuratúry najvyššiemu súdu navrhla, aby postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného odmietol eventuálne zamietol podľa § 392 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) spis a dovolanie predbežne preskúmal v zmysle § 378 Tr. por. a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2, § 372 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), podala ho oprávnená osoba (§ 369 ods. 2 písm. b/, § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom mieste (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), dovolanie má náležitosti predpokladané zákonom (§ 374 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por.). Súčasne však dovolací súd zistil, že je dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu uvedeného v § 382 písm. c/ Tr. por.

Na úvod treba uviesť, že v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Táto požiadavka sa v zmysle rozhodovacej praxe najvyššieho súdu týka vymedzenia chýb, resp. vecných výhrad napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a nie ich formálno-právneho podradeniu pod niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 Tr. por. (uznesenie zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 120/2012).

Dovolačný dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je daný ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Pre účinné uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu obvineným sa podľa § 371 ods. 4 Tr. por. vyžaduje, aby dovolateľ najneskôr v konaní pred odvolacím súdom namietal okolnosť, ktorú uvádza v dovolaní, ak mu bola táto okolnosť v tom čase známa.

Najvyšší súd po preskúmaní trestného spisu zistil, že znalkyňa z odvetvia psychiatrie, MUDr. Beáta Kantorová, bola do konania pribratá uzneseniami vyšetrovateľa Policajného zboru, ČVS: ORP-1011/1-

VYS-PP-2014, za účelom vyšetrenia duševného stavu obvineného dňa 16. decembra 2014 (č. l. 89), poškodenej V. K. dňa 16. decembra 2014 (č. l. 107) i poškodeného V. K. dňa 18. decembra 2014 (č. l. 125). Odboru kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade bola dňa 30. decembra 2014 doručená sťažnosť obvineného (datovaná na deň 22. decembra 2014, č. l. 36) proti uzneseniam o pribratí znalcov na preskúmanie duševného stavu poškodeného V. K. a tiež obvineného, ktorú odôvodnil tým, že pribraté znalkyne boli ich ošetrojúcimi lekárkami (tiež znalkyňa MUDr. Yveta Kubovová), a preto v ich prípade existuje eventuálna neobjektívnosť, ktorá môže mať dopad pre ich znalecké skúmanie. Podaním doručeným odboru kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade dňa 29. decembra 2014 (datovaným k rovnakému dňu, č. l. 41) obvinený čiastočne zobral späť svoju sťažnosť voči uzneseniu o pribratí znalcov za účelom vyšetrenia duševného stavu obvineného a vo zvyšku na podanej sťažnosti zotrval - vo vzťahu k poškodenému V. K.. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Poprad uznesením zo dňa 11. januára 2015, sp. zn. 2 Pv 817/14/7706-34, zobrala na vedomie toto späťvzatie obvineného (č. l. 16-17) a prokurátorka Krajskej prokuratúry Prešov uznesením zo 4. februára 2015, sp. zn. 1/1KPt 58/15/7700-3, zamietla sťažnosť obvineného smerujúcu proti uzneseniu vyšetrovateľa z 18. decembra 2014, ktorým boli do konania pribraté znalkyne z odvetvia psychiatrie, MUDr. Yveta Kubovová a MUDr. Beáta Kantorová (č. l. 18-22). Z odôvodnenia posledného uznesenia navyše vyplýva, že poškodený V. K. navštevuje psychiatra, MUDr. Bezeckého v Levoči a zo zisťovania vyšetrovateľa u MUDr. Kantorovej a MUDr. Kubovovej vyplýva, že poškodený V. K. u nich nikdy v minulosti liečený alebo vyšetrovaný nebol. Obvinený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 5. októbra 2015 uviedol (č. l. 292), že v súvislosti s inou protiprávnou činnosťou mu bola uložená povinnosť ambulantne sa liečiť u MUDr. Kantorovej, na túto liečbu však nenastúpil. V rámci tejto výpovede uviedol, že aj obaja poškodení sa liečili u menovanej lekárky (znalkyne). Samotná znalkyňa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom dňa 9. marca 2016 uviedla, že poškodená je súčasne jej pacientkou od roku 1998 a bola ňou aj v čase vyhotovovania znaleckého posudku (č. l. 339). Z trestného spisu ďalej vyplýva, že súdna znalkyňa, MUDr. Beáta Kantorová, sa spolupodieľala na vyhotovovaní znaleckých posudkov zameraných na zistenie duševného stavu obvineného (č. l. 92-106), poškodenej (č. l. 110-122) a poškodeného (č. l. 128-140), pričom menovaná znalkyňa bola zároveň ako znalkyňa vypočutá v prípravnom konaní (č. l. 123-124).

Na ostatnom hlavnom pojednávaní konanom dňa 9. marca 2016 obhajca obvineného navrhol súdu zabezpečiť do konania nové znalecké posudky, a to z odvetvia psychiatrie vo vzťahu k poškodenej, nakoľko táto je dlhoročnou pacientkou menovanej znalkyne a tiež vo vzťahu k poškodenému (č. l. 342). Tento návrh vzápätí okresný súd uznesením zamietol pre neodôvodnenosť, nehospodárnosť a zachovanie zásady rýchlosti konania.

Obvinený v písomnom zdôvodnení svojho odvolania uviedol, že už v prípravnom konaní namietol pribratie znalkyne MUDr. Beáty Kantorovej, ktorá vypracovala znalecký posudok na duševný stav poškodenej ako aj znalecký posudok na duševný stav poškodeného a tiež obvineného, a to z dôvodu, že poškodená V. K. je dlhoročnou psychiatrickou pacientkou v súkromnej psychiatrickej ambulancii menovanej znalkyne (č. l. 375). Túto námietku obvinený reprodukoval i na verejnom zasadnutí konanom dňa 1. februára 2017 o odvolaní obvineného pred krajským súdom (č. l. 389).

Pre uplatnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. vyplýva, že obvinený splnil podmienku podľa § 371 ods. 4 Tr. por.

Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou dovolacieho súdu týkajúcou sa zaujatosti znalkyne MUDr. Beáty Kantorovej, ktorá by mohla mať dopad na zákonnosť ňou vyhotovovaných znaleckých posudkov. Pre úplnosť však dovolací súd odôvodnenie krajského súdu dopĺňa v tom smere, že je nevyhnutné poukázať na ustanovenie § 11 ods. 1 zák. č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého znalec, tlmočník alebo prekladateľ je vylúčený, ak možno mať pre jeho pomer k veci, k zadávateľovi alebo inej osobe, ktorej sa úkon týka, pochybnosť o jeho nezaujatosti.

Dôvody pre vylúčenie znalca sú v citovanom ustanovení konštruované v podstate zhodne ako dôvody

pre vylúčenie orgánov činných v trestnom konaní, súdu a iných osôb podľa § 31 ods. 1 Tr. por. O pomer znalca k veci pôjde vtedy, ak je znalec sám stranou konania alebo rozhodnutím, ktoré je zavŕšením tohto konania, môžu byť dotknuté jeho práva a povinnosti. O pomer znalca k osobe pôjde vtedy, ak znalec nemá neutrálny vzťah k zadávateľovi, prípadne ak má znalec príbuzenský, priateľský alebo naopak nepriateľský vzťah k stranám konania či ich zástupcom.

V minulosti iný senát najvyššieho súdu k posudzovanej otázke zaujal názor, že ak by sme prijali záver obvineného, podľa ktorého by mal byť znalec vylúčený z podania znaleckého posudku aj z toho dôvodu, že v minulosti prišiel do kontaktu pri výkone svojho povolania s osobou, ktorej sa úkon týka (bez preukázania akéhokoľvek priateľského alebo príbuzenského vzťahu), aplikujúc tento výklad na § 31 ods. 1 Tr. por., by to potom znamenalo, že z rozhodovania o trestnej veci určitého obvineného by musel byť vylúčený aj sudca, ktorý už niekedy v minulosti rozhodoval v akejkoľvek inej trestnej veci tohto obvineného. Z uvedenej komparácie je zrejmé, že takto extenzívny výklad § 11 ods. 1 zákona o znalcoch by bol v zrejmom rozpore tak s konštantnou judikatúrou, ako aj so zámerom zákonodarcu, ktorý sledoval pri konštruovaní predmetného ustanovenia (uznesenie najvyššieho súdu z 24. októbra 2017, sp. zn. 2 Tdo 55/2017).

V predmetnom trestnom konaní nebol preukázaný medzi znalkyňou a osobami, ktoré ňou boli v rámci znaleckého skúmania vyšetrované, žiaden hlbší vzťah vybočujúci z rámca lekár (znalec) a pacient (vyšetrovaný). Len samotná skutočnosť, že znalkyňa je zároveň ošetrojúcou lekárkou poškodenej, nesvedčí v zmysle vyššie uvedeného ani o jej pomere k veci, a preto je zrejmé, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. v tomto prípade nie je naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože v takom prípade ide o otázky skutkového charakteru, ktoré sú v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. < z dovolacieho konania vylúčené. Uvedené pritom rovnako platí i pre odmietnutie vykonania obvineným navrhovaných dôkazov (viď uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009 <, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2010). Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa, pričom jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Tr. por.). Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov, nemožno vyvodzovať tento dovolací dôvod. V tomto smere najvyšší súd považuje za potrebné zároveň dodať, že je výsostným právom súdu zvážiť akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por. <., resp. práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. < a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Námietky, ktoré obvinený v tomto smere uvádza nespádajú do obsahového rámca dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a zároveň nepredstavujú žiaden z dovolacích dôvodov vymedzených v prvom odseku naposledy uvedeného ustanovenia, nakoľko ich podstatou je spochybňovanie skutkových zistení a nie právnych záverov urobených nižšími súdmi. Obvinený sa

svojimi námietkami domáha prehodnotenia už súdom zisteného skutkového stavu, čo zákon nepripúšťa s výnimkou, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V tomto smere dodávame, že právna kvalifikácia stíhaného trestného činu, ako bol klasifikovaný nižšími súdmi (viď vyššie), zodpovedá skutkovej vete (zisteného skutku) uvedenej v rozsudku okresného súdu, pričom v posudzovanom prípade nie sú dané ani žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu či zánik trestnosti činu.

Obvinený v dovolaní namieta neprimeranosť trestu, ktorý mu bol v predmetnom konaní nižšími súdmi uložený. Najvyšší súd k tomu uvádza, že dovolací súd nepreskúmava primeranosť trestu, pokiaľ bol uložený v rámci zákonom ustanovenej sadzby, teda neskúma trest z hľadiska iných hmotnoprávných ustanovení než tých, ktoré určujú rozsah trestnej sadzby. Pri dovolacom prieskume je možné vo vzťahu k výroku o treste (z hľadiska jeho druhu a výšky) použiť len dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., ktorý vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. požíva status špeciálneho ustanovenia. V zmysle uvedeného je výška trestu v dovolacom konaní revidovateľná len vtedy, ak bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej sadzby. Ak teda dovolateľ namieta neprimeranosť uloženého trestu, nie je možné na podklade tejto okolnosti výšku právoplatne uloženého trestu, nevybočujúceho z rámca zákonom ustanovenej sadzby, preskúmať.

V posudzovanom prípade bol obvinenému uložený trest podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák. a § 37 písm. h/ Tr. zák., čo znamená, že takto upravená trestná sadzba v prípade obvineného predstavovala zákonné rozmedzie od 7 rokov do 20 rokov (zostrená horná hranica trestu vplyvom asperačnej zásady). Obvinenému bol v konaní uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, a teda na samej spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že dovolací dôvod nie je v žiadnom prípade naplnený ani v tom prípade, ak súd nepoužil zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 Tr. zák. (bližšie viď stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 5/2011). Okresný súd navyše správne prihliadol na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 104/2019, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 1/2011 a pre uloženie trestu v tejto veci neaplikoval ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, teda ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí nariadenom podľa § 381 Tr. por. dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú dané uplatnené dôvody dovolania, ako je vyššie uvedené.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.